

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa S. R.
przeciwko Urzędowi Kontroli Skarbowej w B.
o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. wyrokiem z dnia 27 marca 2013 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 23 października 2012 r., którym oddalono powództwo S. R. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia warunków płacy dokonanego w dniu 11 czerwca 2007 r. przez pozwanego Urzędu Kontroli Skarbowej w B..

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 353¹ k.c., art. 11 k.p., art. 39 k.p., art. 65 k.c., a także na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego w

postaci art. 233 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uznanie, że wypowiedzenie zmieniające warunki płacy powódki z dnia 11 czerwca 2007 r. jest bezskuteczne oraz o zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i ewentualnie również wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania temu Sądowi.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z tego powodu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżąca powołała się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ale brak jest podstaw do przyjęcia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne uzasadniające potrzebę rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Powołanie się na tego rodzaju przesłankę „przedsądu” wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu.

Nie stanowi zagadnienia prawnego pytanie o to, czy „przepis art. 353¹ k.c. dotyczący swobody umów, znajduje zastosowanie do decyzji wydawanych na

podstawie przepisów ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, ustalających nowe wynagrodzenie mianowanemu urzędnikowi państwowemu po odwołaniu go ze stanowiska kierowniczego”, bowiem w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie może być uznane za formułujące problem o doniosłości prawnej uzasadniającej zaangażowanie Sądu Najwyższego. Jak bowiem wskazał Sąd Okręgowy, powołując się prawidłowo na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2010 r., I PZP 5/09 (OSNP 2010 nr 21 – 22, poz. 254), do powódki znajdował zastosowanie art. 111 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218 ze zm.), zgodnie z którym osoby odwołane z funkcji organu administracji państwowej lub innego stanowiska kierowniczego w administracji państwowej, które przed powołaniem na tę funkcję lub stanowisko były urzędnikami państwowymi mianowanymi zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, stają się pracownikami służby cywilnej i w stosunku do nich stosuje się odpowiednio art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych. Stwierdzenie, że osoby odwołane z funkcji organu administracji państwowej lub innego stanowiska kierowniczego w administracji państwowej stają się pracownikami służby cywilnej, oznacza zaś, jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały, że z chwilą odwołania ich dotychczasowy stosunek pracy z mianowania przekształcał się w umowny stosunek pracy, zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 3 ustawy o służbie cywilnej z 2006 r. pracownikiem służby cywilnej w rozumieniu tej ustawy jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę zgodnie z zasadami określonymi w ustawie. Zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej z 2006 r., po przekształceniu (*ex lege*) ich statusu pracowniczego w sposób wyżej opisany, osoby te (już jako byli mianowani urzędnicy państwowi, będący - po odwołaniu z funkcji organu administracji państwowej - pracownikami służby cywilnej), ze względu na odpowiednie stosowanie w stosunku do nich art. 45 ust. 2 ustawy z 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, mogły ubiegać się o mianowanie na stanowisko równorzędne z zajmowanym przed powołaniem. W myśl bowiem art. 45 ust. 2 tej ustawy, osobie odwołanej z funkcji organu administracji państwowej lub innego stanowiska kierowniczego w administracji państwowej, która przed

powołaniem na tę funkcję lub stanowisko była urzędnikiem państwowym mianowanym, przysługuje prawo do mianowania na stanowisko równorzędne z zajmowanym przed powołaniem.

Jeżeli tak, jak w rozpoznawanej sprawie powódka po odwołaniu ze stanowiska wicedyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej nie skorzystała z prawa do mianowania na stanowisko równorzędne z zajmowanym przed powołaniem, to po odwołaniu stała się pracownikiem służby cywilnej zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, do którego mają zastosowanie nie tylko wszystkie przepisy ustawy o służbie cywilnej z 2006 r. dotyczące pracowników tej służby, których stosunek pracy ma podstawę w umowie o pracę (art. 3 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej z 2006 r.), ale także przepisy Kodeksu pracy (art. 7 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z 2006 r.), jak również przez odesłanie z art. 300 k.p. – przepis art. 353¹ k.c. dotyczący swobody umów. Stąd w niniejszej sprawie w ogóle nie występuje problem możliwości stosowania art. 353¹ k.c. do decyzji zmieniających warunki płacy w stosunku pracy nawiązanym na podstawie mianowania.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.